

Андреана Спасова: поет критик

Поет критик

„Художник par excellence“*

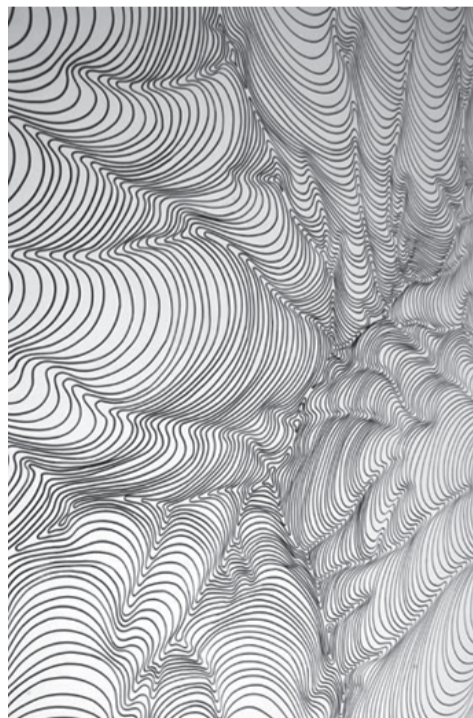
Разголвам плавно Идеята.
Разлоспвам стария фасулковец.
Зърно изкача под дрехите.
Жреците гадаят по него, с него
Хулиганите създават елегии.
Симбиозната асексуалност
изражда утопични битиета,
които идват от езика и от клетката.
Една е наставката за маркер
на събирателност при житие и питие.
Път и ходене до Идеала
на изкуството, на улиците, на завета
е или извървян, или циклизиран.
Аз избирам опита пред образа.
Аз събличам смислите, които
от дете тежат по черупката
на синдрома-костенурка.
Апоритично стига, но винаги на години.
Когато не помни как да се изражда.

*„Литературни и философски студии“, сп.
„Мисъл“, год. VII, кн. VIII и IX;

Невена Панова: поет преводач

Преводни бележки от
Истъма, към един фонд-
кратер на игровото
плагиатство

майка, муза и братовчедка на Пиндар,
всички в златно; медени питки и
медени песни, венци и менци, борови
изглички и мидени черупки; смесване,
пътуване, проявяване, покачване;
топоними разни, островни и полисни,
Антропоними, антропоними и частици
също; стадиони, струни и сърфове,
коне и кърми; семейни истории, за/от
сюмпозиони; не-отдих, дела, добри дела,
добродетели; красиви тела, красиви до
недостигаемост, красиви слова, красиви до
неразбираемост; състезанието като
у-топия (или като пан-топия), и като
найдея.

Фрагменти върху „Пиеса за умирање“

Краят казва - смъртта е мястото на началата.

Началото е смъртта. Едно тяло се полюшва на кука, окачена на тавана. Възможностите са отворени - ще се говори за смъртта откъм умирањето, за смъртта откъм присъствието, за смъртта като истинското живо. Не точка, не край, а продължителност. Продължително е тялото. Тялото е мястото на умирањето.

●

Аг.
Там нощта е плътна като плътта.
Има нещо живо. Нараства, диша,
подскача, движи се. Не човешко тяло,
а тяло - потенция, метаморфоза,
пластичност. Преди да се артикулира,
преди да се разчлени, формата се
преобразува, променя се, тялото е
всички възможности, съдържа всички
състояния, събира всички форми.

●

Логиката на постановката обръща
фокуса и задава обратно движение
– представен е агът, мястото на
смъртта, но е представен именно
като място, в което формата се
надига, търси тялото. Представен
е следователно като място на
раждането. Затова и цялата
перспектива ще е обрната – виждаме
едновременно след и преди живота,
точката безкрай, в която нещо се

●

Фрагменти из „Пиеса за умирање“

„Пиеса за умирање“ е спектакъл,
който се играе от ноември 2010 г. в
подземното пространство на “the
fridge”. Това е третият режисьорски
проект на Ани Васева след „Окото“
и „С“, който е задвижен в тандем
с Боян Манчев. „Пиеса за умирање“
напряга и насища до предел
сетивата и способностите за
създание, тя се движи по опасния
ръб между енергетизираните тела
и концептуални текстове, като
взривява (пред)разбиранията ни за
театър. АВ представя фрагменти
от пиесата и критически
материали, те могат да бъдат
сглобени на 27.01.2011, когато отново
ще се играе „Пиеса за умирање“.

●

Тялото е мястото, където е смъртта.
Как едновременно да я искаш и да
махнеш тялото. Убийството е абсурд.
Оксиморон само с една част. Как да
сложиш смъртта в тялото, когато
то е нейно място. Не е възможно да
се умре. Умирањето е невъзможно.
Пределът е измислица, както е
преминаването му.

Тялото са неща, които ги има в едно
време. Нещата на твоето тяло
умират във време, различно от моето.

оформя и всичко се разпада, виждаме –
с други думи – живота/тялото като
самото разгръщане на умирањето.
Оттук пиесата ще разиграва това
обратно движение, ще актуализира
умирањето, но не вървейки към, а
тръгвайки от смъртта начало.

●

От ада се измъкваме с Вик.
Ние можем да гледаме смъртта
в лицето, ала като знаем, както
неколкуна измежду нас го знаят днес,
какво е човешкият живот, кой би
могъл да погледне в лицето часа на
своето раждане?

След играта на демоничните създания,
след играта на ангелите, след
всички фигури на прехода най-накрая
срещу нас едно ужасно, разкривено,
безформено лице, една зейнала в
ужас уста, един дълбок, органичен,
вцепеняващ вик. Лицето в часа на
раждането. Медуза.

●

От адското се ражда детското.
Инфантно, наивно и жестоко,
нито субект, нито обект.
Тънък, извиращ се глас изказва
фасцинацията от тялото,
желанието за овънностяване.
Кожата да бъде разкъсана. Вената
изтръгната. Органите да излязат
навън. Вътрешностите, поставени
на масата – играчки за титанично
самосъблазняване и автоеротично
разкъсване. Ако субективността се
оформя в изначалния телесен опит,
тя значи излиза от опита за смъртта
– тя е постоянният опит за
умирањето. Детето знае с клетките
на тялото.

●

Тялото няма форма. Различава го
времето на умирање от други времена.

В тялото е стаен безкраен мрак. Една
нощ той се надига. Всички трупове в
тялото се надигат от гробовете си.
Подземните води напират, черната
кръв изтласква червената. Устата се
обръща навън. Мигът, в който тялото
излиза навън, не можейки повече да
понася ужаса си.

Тялото няма място.

Там, където е било тялото, там и
лишей не расте. Тогава страданието
напират като раздиращата нежност на
съприкосновението и нощта е плътна
като плътта, плътта няма граници,
избликва от себе си, не може да
изтиска докрай от себе си смъртта,
докрай от себе си смъртта.

Остави ме, остави малко момиченце,
не виждаш ли, че не теб, а мен пронизва
жилото.

(Васева-Манчев)

●

В последния ми час няма да ме видите
ограден със свещеници. Искам да умра
люлян от вълните на бурното море
или прав на върха на планината, с

●

Когато човешкото най-накрая успява
да се артикулира, това се случва през
(актьорския монолог за) техниката
– чрез нея се достига формата. В
момента на учленяването си обаче
формата вече е в упадък. От пълната
метаморфичност се преминава
към една умираща, изпразнена от
съдържание обвивка. Нормалният,
разпознаваемият човешки облик
в нормалните, разпознаваеми
човешки/телесни ситуации се
превърща в същинското разиграване
на умирањето. Повърхностното,
„фуниесто“ преживяване напомня
повехнала шушулка. Няма друго
съдържание освен липсата на такова.

●

Ако това е пиеса за тялото, тя
разбива лесните и предвидими опити
за анулиране на репрезентацията. На
виталистичните митове се присмива,
като им противопоставя не друго,
а инфантния ексцивент опит
– радикален, истински и преди всичко
детски, спонтанен. Противопоставя
им още и образа на ексцесивността
като клише, като продукт, като
крайна редукция на смисъла.

●

Агът е мястото на оформящия се
живот. Там са плътта, органичното,
динамиката на разграждането.
Животът е мъртъв, синтетичен рай.

●

МОНИКА ВАКАРЕЛОВА

очи, вдигнати нагоре. Нека вятърът
ме вземе на костите и крилете
си няколко мига преди последната
агония и ме понесе през света, който
очаква с нетърпение смъртта ми.
Орелът, гарванът, безсмъртният
пеликан, дивата патица, птънникът
жерав, които букуват и треперят
от студ, ще ме видят как минавам
при светлината на светкавиците
– мене, ужасен и доволен призрак. Те
няма да знаят какво означава това.
На земята усойницата, голямото
око на жабата, тигърът, слонът, във
водата – китът, акулата, рибата-
чук, безформеният скат и зъбът на
полярния морж, – ще се питат какво
означава това нарушение на природния
закон. „Да, аз ви превишавам всички по
вродена жестокост, която не беше във
възможностите ми да унищожа. Тази ли
е причината да се показвате пред мене
в такава поза на раболепие? Или защото
ме виждате – непознато явление – как
летя като страшна комета през
окървавеното пространство?“ Защото
вали кървав дъжд от разширеното ми
тяло, прилично на черен облак, който
бурята гони пред себе си.

(Лотреамон)

АНИ ВАСЕВА, БОЯН МАНЧЕВ